

trašnjega dne. Luter pride naslednji dan v zbornico. Na opazko papeževega poslanca, da ne more imeti nobena verska točka stanovite veljave, ako bi „Sveto pismo“ vsak po svoje razlagal, ne meneč se za veljavo vesoljne cerkve, zavrne Luter: „Dobro! Naravnost torej povem, da ne prekličem svojega nauka. Verujem samo to, kar se mi iz Svetega pisma dokaže. Tu stojim, ne morem

redovnice razpršeni na vse strani, oni pa, ki so ostali zvesti, so morali zapustiti deželo. Proti koncu XVI. veka je bila Saksonska skoro izključno luteranska.

Velika izprememba se je pa izvršila tedaj, ko je vladal knez Avgust, kateremu so dali ime „Močni“ (1694—1733). Kakor so bili poprej saksonski knezi najvdanejši pristaši nove vere, tako so pozneje uprav knezi

DRAŽDANI: KRALJEVA PALAČA.

drugače. Bog mi pomagaj! Amen.“ Ta prizor je imel menda kipar v mislih, ko je zasnoval omenjeni spominek.

Žalostne posledice reformacije so znane. Hud vihar je zadel osobito kraje, pripadajoče sedanjemu saksonskemu kraljestvu. Katoliških cerkvâ so se polastili protestantje, samostani so bili odpravljeni, redovniki in

zopet postali katoličani. Avgust Močni se odpove krivoverstvu ter prestopi v katoliško cerkev, kateri so ostali zvesti vsi njegovi nasledniki do današnjega dne. Odtod nenavadni slučaj, da ima Saksonska katoliške vladarje, četudi so njihovi podložniki večinoma protestantje. Nekateri zgodovinarji sicer očitajo Avgustu, da ni postal katoličan iz